

Pojken som visste fast han inte visste.

Det var en gång en pojke som visste fast han inte visste. Hans ögon såg sådant som ingen annan reagerade på - som när vuxna sa "så har vi alltid gjort" och han ändå märkte att det blev fel varje gång. Redan i vaggan rynkade han pannan åt kommatecken i regler han aldrig hade läst. Han visste mer än andra spädbarn, det sa de i alla fall på BVC. "Exceptionell observationsförmåga," sa de, och gav honom ett klistermärke med en uggla på. Fast han kunde inte säga något än - han visste ju bara.

När han var nio år gammal blev han den bästa ordningsmannen i världen. Det fanns inget suddigum som låg snett eller någon pennvässare som trilskades under hans befäl. Lärarna sa att han höll klassrummet i schack bättre än vikarieplaneringen. Han skrev rapporter på linjerat papper om stök vid limflaskan, och bifogade dem med diskret ton men fast hand. Pojken visste allt.

Innan universitet skulle pojken som visste fast han inte visste, göra sin militärtjänstgöring. Om det fanns en i hela världen som var militärisk innan - så var det han. Till och med fälthaubitsarna stod i givakt första dagen när han anlände till regementet. Han kontrollerade skjutbanans rutiner innan någon hunnit ge honom en uniform. När regementschefen höll introduktionstal antecknade han förbättringsförslag med blyertspenna och delade ut dem i tyst protest.

Övningsledaren bad pojken som visste allt men inte visste, att "ta ett steg tillbaka och vara lite rekryt", men han marscherade enligt en gammal fältmanual från 1954 - eftersom han visste att den var bättre. Vid kvällens högtidliga invigning av potatislådan föreslog han ett nytt logistikflöde. Matsalsstaben applåderade. Senare fick han ansvar för att omorganisera torkrummet, vilket blev känt som "projekt torrt effektivt".

När pojken som visste allt men inte visste, muckade hade han betyg 10-10-10. Nu väntade universitet på honom som den efterlängtdade briljanta kommande eleven. Redan första veckan började han anteckna brister i kurslitteraturen, inte av trots - bara för att han visste. Lektorerna höll föreläsningar om metod, medan han skrev marginalkommentarer om epistemologisk förvirring. En professor i statsvetenskap kallade hans PM för "obegripligt imponerande" och frågade om han möjligtvis undervisade någonstans. På seminarierna svarade han på frågor innan de ställdes. I biblioteket lade han böcker tillbaka i hyllan enligt ett mer logiskt system än Dewey, och efter ett tag började andra studenter följa hans ordning.

Redan innan hade pojken som visste allt men inte visste, gått med i ett parti; det var till en början en frihetlig att låta kapitalismen härja fritt och lösa alla problem. Men senare tog de en allt mörkare väg. Partiet började ställa krav. Inte höga krav, utan exakta. Medborgaren skulle vara produktiv, men inte kreativ. Tacksam, men inte frågande. Tillgänglig, men bara vid behov.

När pojken som visste allt men inte visste, var klar med studierna - självklart som den bästa betygen i hela Sverige, det ryktades om hela världen. Universitetet skickade hans examensbevis med kurir, i ett kuvert som lät när det öppnades. En professor log nervöst och sa att pojkens studieinsats egentligen borde klassas som ett forskningsinstitut. Departementen började höra av sig. Först försiktigt, sedan desperat. De ville veta vad han visste - men inte riktigt hur, och absolut inte varför.

Detta underbarn måste få en viktig post inom regeringen. Det sade inte statsministern utan han skrek till så det ekade i Rosenbad. Ljudet studsade mellan säkerhetsdörrar och

kaffemaskiner, letade sig in i kanslirådets Excel-blad och fick flera utnämningsprotokoll att bläddras om. Ett porträtt av en tidigare statsminister föll snett av ren respekt.

En plats i Statsrådsberedningen beredes till pojken som visste allt men inte visste, med en sådan hastighet att ingen hann fråga vem som föreslog det. Dokumentet var redan stämplat när det skrevs. Han placerades i ett rum där gardinerna styrdes av algoritm, och där varje kaffekopp loggades i en framtidsprognos. Ingen förväntade sig svar av honom - bara riktning. Sedan blev han verksam inom partiet för att ta fram ett nytt elegant nyliberalt program. Det kallades inte så från början, naturligtvis. Först kallades det "framsynt balans", sedan "kvalificerad justering", till slut "Krav, krav och åter krav". Programmet innehöll inget konkret, bara idéer med god hygien och policyer som doftade affärsplan. Det föreslog att regler skulle skrivas på glansigt papper, och att medborgare skulle bli entreprenörer i sitt känsloliv. Pojken antecknade förstås inte en rad - han visste ju redan vad som stod.

Till sist, stod pojken som visste allt men inte visste, vid sina drömmars mål. Det var lyckan att bli statsråd men tyvärr fick han ett skittråkigt departement att basa över. Bistånd och boring handel. Inget ställe att visa upp musklerna eller hårda tag, till pojkens stora besvikelser.

Pojken som visste allt men inte visste, hade halsstarrigt deklarerat att nu måste hårda tag genomföras plus en massa nya krav. De nya svenskarna måste prestera bättre även om de gjorde det redan - de måste bli mycket bättre. Hans chef påstod att passet inte bara var en resehandling. Det borde betyda att de var sanna patrioter. Ett svenskt pass, sa han, borde bära med sig en känslomässig garantiförklaring, en lojalitetsindikator och helst också en bild på innehavaren med ett litet svenskt flaggfilter över ansiktet. I en promemoria föreslogs att varje passansökan skulle kompletteras med en medborgarskapsuppvisning: ett slags folkhemsprov, där man bedömdes i tacksamhet, tystnad och förståelse för flertalet. Pojken antecknade inget. Han visste redan att detta var början på något de kallade framtid - men som mest liknade en noga utformad cirkelgång.

När pojken som visste allt men inte visste, äntligen fick statsrådsposten han hade önskat sig hela tiden, så kom katastrofen. Han hade i sitt första beslut bannlyst extremism - i allmän mening. Men han glömde skriva ut vilka sorters extremism han menade: islamistisk, kommunistisk, socialistisk, darwinistisk, och filantropisk. Det sipprade ut som sirap; en kletig massa om att hans son var aktiv i en klubb. Men inte vilken klubb som helst, utan medlemmar som förnekat att förintelsen ägt rum, bland annat. Men journalisterna var tysta som möss. De smög runt storyn som om den vore ett sovande lejon, och valde att fokusera på vädret i stället. Högerfolket som tidigare varit beredda att sätta trettonåringar i fängelse vårdades nu över att en snart myndig person hängdes ut. Det sades i studio efter studio att "familjen måste få vara ifred", att "ungdomar söker sig till olika miljöer" och att "man kan inte döma ett barn efter dess klubbval". Samma röster hade året innan föreslagit att ungdomsbrott borde besvaras med fängelse med vatten och bröd. Det var en stor skillnad, enligt dem

Nu stod pojken som visste allt men inte visste. Nu visste han inte.

Snipp snapp slut så var sagan slut.